

Š T V O R L Í S T O K

Časopis žiakov Súkromnej základnej školy

Školský rok 2020/2021

Číslo 2

Jún 2021

Naši milí štvorlístkači,

školský rok utiekol ako voda a prázdniny už stoja pred dvermi. Zažili sme neobyčajný školský rok, na ktorý určite nezabudneme. Želajme si preto hlavne veľa zdravia, aby sme sa v septembri opäť mohli všetci stretnúť v škole!

Pekné prázdniny!

Naši šikovní tretiaci

Domáca plastelína

Plastelína alebo aj tvarovacia hmota. Každý z nás sa s ňou stretol a často v nás vyvoláva sentimentálne spomienky spojené s našim detstvom. No kto už nemal rád hru s plastelínou? Naše deti sa nielen pohrali s fantáziou tvorenia, ale aj si plastelínu samy vyrobili.

Ako? Návod je veľmi jednoduchý a suroviny na prípravu plastelíny najdete každý vo svojej kuchyni.

Ak by ste si aj vy so svojimi deťmi chceli vyrobiť originálnu plastelínu postačí vám len:

- hrnček hladkej múky
- pol hrnčeka jemnej soli
- pol hrnčeka vody
- 3 PL citrónovej šťavy
- 1 PL oleja
- potravinárske farbivo

Okrem surovín na plastelínu budete potrebovať dve misky. V jednej miske zmiešajte tekuté suroviny a v druhej sypké. Do misky s tekutou zmesou postupne pridávajte sypkú zmes a poriadne premiešajte.

Hotovo! Vlastnoručne vyrobená domáca netoxická plastelína je na svete. Ak by ste chceli svoje plastelínové výtvary zvečniť, stačí ak ich dáte do rúry na 200 stupňov na 20-30 minút.

NNS

Veselé kamene

Majte na vašich cestách dobre oči otvorené. Už aj v našom meste sa nachádzajú veselé maľované kamene. Kamene maľujú rôzni ľudia s cieľom vyčariť úsmev na tvári tomu, kto ich objaví. Ak sa vám kamienok páči, môžete si ho zobrať a premiestniť na iné miesto alebo namaľovať vlastný a položiť ho tam, kde inému urobí radosť.

Naši šikovní tretiaci namaľovali krásne kamienky, ktoré zatiaľ zdobia školský dvor, no kto vie, kde tieto kamene uvidíte nabudúce.

NNS

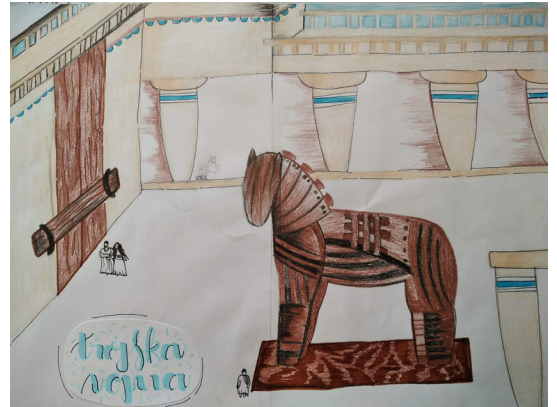
Trójsky kôň

○ Trójskej vojne

Trójska vojna prebehala niekedy v období 1250 – 1200 pred n. l.

Keď trójsky princ Paris uniesol krásnu Helenu, manželku spartského kráľa Menela, zhromaždili Gréci pod velením kráľa Agamemnóna obrovské vojsko. Toto obrovské vojsko malo 1184 lodí a 100 000 mužov. Na celých 10 rokov Gréci obklúčili Tróju dobýjali jej okolie.

Samotná Trója ale obklúčeniu odolávala. Bojovníci boli unavení, viacej a viacej hovorili o návrate domov. Vtedy navrhol Odyseus, aby sa pokúsili Tróju dobiť podvodom. Jeho plán bol odvážny a trúfaly: Postaviť veľkého dreveného koňa, v ktorom sa ukryjú vybraní najlepší bojovníci. A tohto koňa potom nejako dostať za nedobytné hradby mesta.

O trójskom koňovi

Stavby dutého dreveného koňa z drevených dosiek z lodného trupu sa ujal skúsený tesár Epeios. Na jednom boku boli ukryté dvere a na druhom boku bol veľký nápis s vyrytými písmenami: „V nádeji na bezpečný návrat domov venujú toto vďační Gréci bohyni Athéne“.

Do konského brucha sa ukryla skupina odvážnych bojovníkov – hovorí sa o počte 23 až 50 mužov. Zostatok vojska odplával z dohľadu z trójskeho pobrežia. Po svitaní uvideli Trójanania iba dymiace zostatky tábora, prázdne more a veľkého koňa pred bránou.

Boli presvedčení, že Gréci obliehanie vzdali a koňa považovali za dar na zmierenie. Zatiahli tento dar za hradby mesta a celú noc divoko oslavovali svoje víťazstvo. Keď nad ránom tvrdo zaspali, vyliezli Gréci z koňa, dali znamenie svojim lodiam a otvorili mestské brány.

Spoločnými silami potom rozspaných obyvateľov pobili a mesto zapálili.

Zostatok z trójskeho koňa

Na tureckom vrchu Hisarlik, kde Hermann Schliemann v roku 1871 objavil Homérovu Tróju, našli archeológovia v roku 2014 niekoľko desiatok dosiek a trámov z jedľového dreva, z pozbíjaných dosiek zvláštneho tvaru. Dosky z jedľového dreva sa pritom používali k stavbe námorných lodí. A pretože obrovská drevená konštrukcia zodpovedala Homérovým a Virgiliovým popisom, domnievajú sa archeológovia, že ide o zostatky legendárneho Trójskeho koňa.

Otázkou zostáva, či skutočne slúžil tak, jak sa uvádza v legendách – teda ako „Trójsky kôň“. Nešlo v skutočnosti o obyčajné gigantické baranidlo, ktorým sa Gréci snažili preraziť bránu a hradby? V prospech Trójskeho koňa z legend hovorí nález poškodenej bronzovej dosky s nápisom : „V nádeji na bezpečný návrat domov venujú toto vďační Gréci bohyni Athéne“.

Presne o tomto nápise sa, ako už vieme, zmieňujú aj staroveké báje a legendy.

MU

Viete čo je **MINECRAFT** ?

MINECRAFT je sandboxova videohra vyvíjaná spoločnosťou Mojang Studios. Hru vytvoril Markus Notch Persson v programovacom jazyku Java a vo verzii alfa ju vydal pre osobné počítače v roku 2009. Hra bola oficiálne vydaná v novembri 2011, pričom v tom čase jej vývoj prevzal Jens Bergensten. Je predaných 200 miliónov kópií.

- MINECRAFT je veľmi populárna hra. Mňa osobne na nej bavia servery, sú ako svety, ktoré sú verejné, takže sa na ne môžete pripojiť na počítači aj vy, pokiaľ máte java edition a IP ADDRESS. Je vytvorených už viacej verzií, pričom každá nová verzia prináša ďalšie zlepšenia. Doteraz najvyššia verzia je 1.16.5.
- Princípom hry je prežiť vo svete, ktorý si vytvoríš. Môžeš si postaviť vlastné domy, zberáš si suroviny, z ktorých si vyrábaš nástroje potrebné na prežitie. Musíš poraziť monštra, ktoré ťa ohrozujú, pričom najnebezpečnejší je Ender dragon, ktorého ak porazíš, hru si vyhral.

MB

Môj najobľúbenejší filmový hrdina

Dnes vám predstavím Tanjira Kamada. Vybrala som si ho preto, lebo je to moja najobľúbenejšia anime postava.

Tanjiro má krátke bordové vlasy s čiernymi zvlnenými pramienkami. Taktiež má aj bordové oči, ktoré sa na slnku lesknú ako diamanty. Na ušiach má zavesené japonské náušnice. Nosí dlhý bleдозelený kabát s tmavozelenými kockami. Japonské bojové nohavice mu siahajú až po členky, ktoré má na konci obviazané obväzom. Na nohách nosí hnedobiele šlapky z dreva. Je nízky a pleť má bledú. Má 15 rokov. Stal sa demom slayerom po tom, ako mu jeho rodinu vyvraždil kráľ démonov. Zostala mu už len jeho sestra Nezuko.

Na boj používa dýchaciu techniku a čiernu katanu.

Povahou je veľmi milý, skromný, no občas je aj agresívny. Niekedy vie byť až piliš starostlivý.

V boji s katanou je veľmi talentovaný. Dokonca dokáže požívať dve dýchacie techniky, čo je pre ostatných demon slayerov nemožné. Je to môj idol, chcela by som, aby žil v našom svete!

EB

Do výzvy Denníka N – Správy z izolácie, sa zapojili aj naši žiaci. Ako prežívali dištančné vyučovanie, čo si z neho odnášajú a ako zvládali svoju izoláciu si prečítajte v ich príspevkoch.

S O S ... Už mám toho dosť! Skutočne stačilo. Toto nie je normálny život. Som piatačka na základnej škole, jedináčik a už skoro rok, s menšími obmenami, trčím podľa nariadení vlády doma. Dodržujem nariadenia, školu mám online, krúžky online, niektoré vôbec, lebo sa jedná o hromadné vyučovanie ako tanečko či výtvarka, starých rodičov nenavštevujem, aby som ich nenakazila,...

No povedzte, je to normálne? Rodičia, nakoľko pracujú v strategickom podniku, ráno odídu do práce a to ešte spím. Keď vstanem, spravím si raňajky a zapnem si tablet, aby na mňa aspoň niekto rozprával, potom sa umyjem a pripravím počítač, aby som sa mohla prihlásiť do školy, samozrejme dištančne. Teším sa, že aspoň chvíľu vidím a počujem živých ľudí, ale len cez počítač. Po škole si robím úlohy, ale zasa online. Ak aj píšem do zošita, musím to nafotiť a poslať cez počítač. Potom mám krúžok, zasa online. A ak aj nemám, musím si napríklad doma na spev pripraviť pesničku a nahráť na telefón a poslať pani učiteľke. Tá mi potom do správy napíše, kde robím chybu, poprípade, čo sa jej páči. Som vďačná aj za takúto komunikáciu. Ale kde sú tie úžasné hodiny spevu, kde sme si robili hlasové rozcvičky, smiali sa na chybách a výraze na mojej tvári pri speve? Toto nie je žiadny kontakt. Tak sa zasa pripájam na wifi a pozerám Instagram, rôzne upútavky na elektronických sieťach. Ale stále je to len elektronika. Žiadny živý tvor, len prenos. Žiadny dotyk, úsmev a priama komunikácia. Viem ešte rozprávať? Tak si sem tam hovorím aj sama so sebou. Divné čo?

Poobede po 16:00 - tej prichádzajú moji rodičia. Unavení, ale snažia sa so mnou komunikovať, pýtajú sa ako sa mám, čo som robila,... Ale čo im mám povedať? Veď je to stále to isté. Čo môže byť v dome deň čo deň nové a čo také môžem zažiť, keď som tu stále sama. Teším sa, že sa konečne otepluje a aspoň môžem vyjsť na dvor. Ale zasa sama a tak komunikujem aspoň so susedovým psom. Občas sa hrám na reportérku, nech zo seba vypustím pár slov. Na ulicu s kamarátmi ísť nemôžem, aby sme podľa nariadení nerozširovali tento strašný „covid“.

Mamka sa mi snaží po práci na druhý deň navariť, nakoľko v školskej jedálni sa stravovať nemôžem. A ja si medzitým robím veci do školy, aby mi to aspoň očkom mrkla, poprípade niečo pomohla vysvetliť. Moji rodičia sú proti online hrám, ale v tejto situácii mi ich dovolili, aby som aspoň chvíľu bola pripojená s kamarátmi a od 18:00 do 20:00 drtíme hry. Konečne nejaká zábava.

No a potom osprchovať a spať. Predtým však ešte skontrolujem, či niekto niečo nehodil na chat a s červenými očami od elektroniky, do ktorej pozerám celý deň, zaspávam.

A na druhý deň? No predsa ten istý elektronický kolotoč – telefón, tablet, notebook a slúchadlá do uší.

Prosím, snažte sa nás z tohto dostať von. Chýbajú mi spolužiaci, kamaráti, starí rodičia a neskutočne sa teším do školy. Verím, že to bude čoskoro.

NH

Ja som sa rozhodol napísať o tom, ako mi chýbajú kamoši. Už veľmi dlho sme neboli vonku sa hrať, vždy keď sme sa videli, boli sme od seba minimálne 1 kilometer ďaleko. Nie je dobré, že sa nemôžeme stretnúť, lebo potom, keď príde do školy, tak si ani slovo nepovieme. Akože chápem, že je to pre naše dobro, aby sme sa nestretali, ale nedá sa to vydržať. Ja vidím tie isté osoby každý deň, stále dokola a dokola. Bolo by dobré, keby ich bolo veľa, ale nie je. Ja cez normálny deň vidím iba moju mamu, sestru a ocka. (Keď niekoho vidím cez počítač, tak to nepočítam, lebo to je ako by sme sa nevideli).

AN

Tretiacky supervýlet

Jedného dňa sme sa my, tretiaci, vybrali na výlet do vesmíru. Vyhliadli sme si neznámu planétu, o ktorej sme si mysleli, že je neobývaná. Aspoň tak vyzerala. Pristáli sme. Pôsobila na nás veľmi príjemne, ale aj čudne. Tráva bola červená, zem fialová. Sadli sme si v modrom lese pri ružovom vodopáde a začali si vyťahovať de-siatu.

V tom nás začalo niečo štekliť a ako sme sa zľakli, keď sme videli, že po nás lezú zvláštne chrobáky. Začali sme ich striasať a chceli sme utiecť. Vtedy sa nám však prihovoril ich kráľ – Sedmoočko tykadlové a kráľovná – Palička paličkovitá. Požiadali nás o pomoc.

Ako je možné, že sme my rozumeli im a oni nám?

Mali totiž medziplanetárny prekladač. Požiadali nás o pomoc pri záchrane ich kamaráta sSlimákofénixa. Uniesla ho zlá chrobáčia čarodejnica. Nevedeli prečo ho uniesla, ale Slimákofénix bol už posledný svojho druhu a veľmi vzácny. Nevedeli ste, či je to slimák alebo chrobák.

No povedzte, mohli sme im odoprieť pomoc? Mohli. Ale neurobili sme to.

Kde však máme začať? Chrobáčikovia nám povedali, aby sme vyhľadali čarodeja Dobrodeja dobrotivého, ktorý býval veľmi ďaleko. My sme veľkí a rýchlo sa tam dostaneme. Tak sme šli hľadať radu k čarodejovi. Sprievodcu nám robili chrobáci Kroketko a Piškvorka pekná.

Našli sme ho celkom ľahko a bol ochotný nám poradiť. Vôbec sme ho nevideli, ale jeho hlas bol príjemne bzučiaci.

Slimákofénixa uniesla čarodejnica do Slimáčich hôr a ukryla ho v Slimáče­j rotunde. Vyro­bila špeciálny elixír, ktorý keď nejaký chrobák vypije, zmení sa na 5 minút na hmyzožravú rastlinu, Tá zje všetky chrobáky vo svojej blízkosti. Takto by mohla veľmi ľahko ovládnuť túto planétu.

No dobre, ale ako my môžeme pomôcť? Čarodej nám odporučil, aby sme sa prezliekli za chrobákov. Pomocou tejto by sme sa mohli dostať k čarodejnici. A vraj sa nemusíme báť, lebo elixír nebude na nás účinkovať. No len aby!

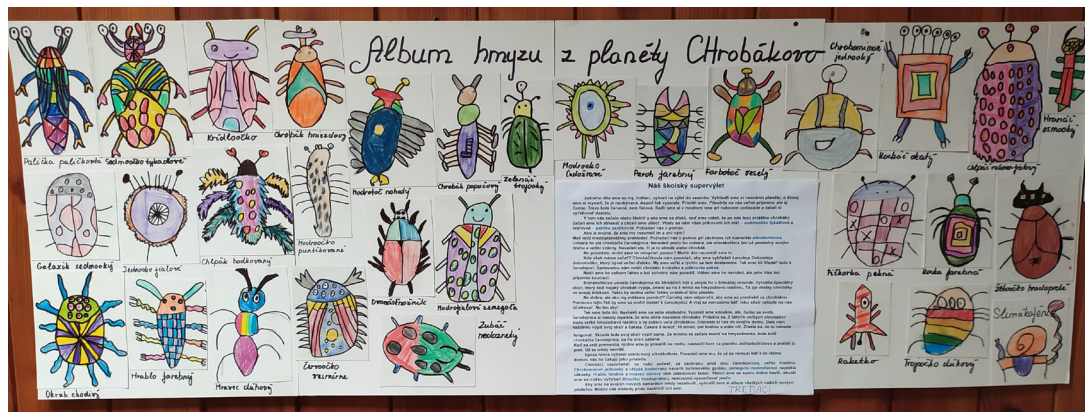
Tak sme teda išli. Navliekli sme na seba skafandre. Vyzerali sme smiešne, ale, čuduj sa svete, čarodejnica si naozaj myslela, že sme obrie neznáme chrobáky. Potešila sa. Z takých veľkých chrobákov budú veľké hmyzožravé rastliny a tie zožerú veľa chrobákov. Odniesla si nás do svojho domu. Dala nám každému vypiť svoj elixír a čakala. Čakala 5 minút, 10 minút, pol hodinu a stále nič. Zlákla sa, že to nebude fungovať. Skúsila teda svoj elixír vypiť sama. Za minútu sa začala meniť na hmyzožravku, bola totiž chrobáčia čarodejnica, na ňu elixír zaberal.

Keď sa celá premenila, rýchlo sme ju posadili na metlu, nastavili kurz na planétu Ježibabožrútovo a poslali ju preč. Už sa nikdy nevráti.

Spoza hrnca vyliezol ustráchaný Slimákofénix. Povedali sme mu, že už sa nemusí báť a že ideme domov, kde ho čakajú jeho priatelia.

Chrobáci usporiadali na našu počesť, za záchranu pred zlou čarodejnicou, veľkú hostinu. Chrobomimom jednooký a Chlpák bodkovaný navarili bylinkového gulášu, Zemeguľa modrofialová napiekla zákusky. Hrablo farebné a Mravec dúhový nám zatancovali tanec. Všetci sme sa spolu dobre bavili, akurát sme sa trochu vyhýbali Žltóočku hnedoprédemu, nemusíme vysvetľovať prečo.

Aby sme na svojich nových kamarátov nikdy nezabudli, vytvorili sme si album všetkých našich nových priateľov. Možno nás niekedy prídu navštíviť oni sem.

Neuveriteľný zážitok

Sníval sa mi veľmi pekný sen, keď ho zrazu prerušilo hlasné cčrrn môjho budíka a ja som sa musela zdvihnúť z postele s vedomím, že toto je môj posledný deň v Indii.

Vzdychla som si, už to boli tri roky, čo som sem prišla kvôli štúdiu. Teraz už len zostávalo pobaliť si veci a navždy povedať zbohom tejto krajine, ktorá mi za tú dobu prirástla k srdcu. Pobalila som sa, rozlúčila s priateľmi a nastúpila do vlaku. Čítala som si, trochu si aj pospala, keď tu zrazu z ničoho nič vlak zastal. O chvíľu po celom vlaku pobehovali zamestnanci a vysvetľovali, že to nie je žiadny problém a o pár minút by sme mali opäť vyraziť na cestu. Čakali sme. Najprv 5 minút, potom 10, 15, 20, 25... Keď už sme čakali hodinu, nedalo mi a išla som sa opýtať jedného zo zamestnancov, čo sa deje. „Prepáčte,“ povedala som, „prečo stojíme?“ Vysoká chudá pani s tmavšou pleťou a až nechutne výrazným líčením mi povedala: „Neobávajte sa, všetko je v úplnom poriadku...“ „Ale ja len chcem vedieť, čo sa deje?!“ prerušila som ju. „No, viete...,“ vysvetľovala, „na koľajniciach je krava.“ Hneď som vedela, že čakanie bude ešte aspoň na hodinu.

Moje odhady sa ukázali ako pravdivé. Našťastie, o 3 hodiny prišiel jeden chlapec, volal sa Deepak a kravu odpratal. Nakoniec som dorazila domov živá a zdravá, ale s poriadnym meškaním.

MG

(Ne)obyčajný deň v škole

Dnes som sa zobudil s bolesťou brucha. Išiel som sa najesť a pozdraviť mamu. Potom som už musel ísť do školy.

Prišiel som ku škole a hneď ma naša pani učiteľka pozdravila. „Dobré ráno, pani učiteľka!“ pozdravil som tiež a išiel som na hodinu. Na prvej hodine sme robili pokusy. Trocha som sa bál, aby niečo nevybuchlo alebo sa nerozbilo. Cez prestávku som zistil, že som si zabudol doma desiatu. Išiel som do kuchyne a opýtal som sa pani kuchárky: „Pani kuchárka, môžem si zobrať aspoň jablko?“ Pani kuchárka mi dovolila zobrať si aspoň jablko, tak som aspoň trochu zahnal hlad.

Celý deň sa nestalo nič zaujímavé, ale potom sme začuli rachot. „Bác!“ ozvalo sa. Všetci sme sa išli pozrieť, čo to bolo za zvuk. „Jáj, taký dobrý guláš by to bol!“ ozval som sa. Zistili sme, že obed nebude a na obed budeme musieť ísť domov. Akoby to nestačilo, v celej škole vypadla elektrina a vonku začala silná búrka. Pán riaditeľ sa rozhodol, že pre každého žiaka príde jeho rodič a odvezie ho domov.

„Tak, nakoniec som sa ani nenajedol,“ povedal som mame. Ale taký deň, by sa mohol ešte zopakovať!

TŠ

Neuveriteľný sen

Dnes som mala veľmi zvláštny sen. Porozprávam vám ho.

Prvú vec, ktorú som uvidela v mojom sne, boli hodiny, ktoré máme v škole v našej triede. Potom som uvidela celú triedu a zrazu som si uvedomila, že pani učiteľka o niečom rozpráva, zrejme o nijakom učive. Odrazu ma oslovila a povedala mi, že mám odpovedať na otázku, ktorú mu asi pred minútou položila. Lenže ja som nemala ani poňatia o tom, čo sa ma pýtala a ani o tom, čo sme vôbec preberali. „Zopakujte mi, prosím, otázku?“ opýtala som sa. „Nie, už je neskoro!“ zakričala na mňa. Hneď po tom, ako to vyslovila, zem podo mnou sa otvorila a ja som začala padať do obrovského čierneho tunela. Odrazu som dopadla na zem. Všade okolo som videla knihy, poličky s knihami a ďalšie knihy. Akurát väčšina z nich bola rozhádzaná po zemi. Taký neporiadok! Zrazu ku mne dopadol hlas mojej učiteľky. Zrejme kričala z mojej triedy do toho tunela, pretože mi to skôr pripomínalo ozvenu: „Za trest za to, že si nedávala pozor na hodine, tu budeš pracovať každý deň po škole a niekedy, ak budeš neposlušná, aj počas vyučovania. Nasledujúcich 7 mesiacov to tu budeš upratovať. Pred tebou na stole leží kniha o pravidlách a o celkovom fungovaní v tejto trestnej knižnici. Celú si ju prečítaj a potom začni!“ Potom bolo ticho. Pozrela som sa na celú tú knihu na stole. Veď mala najmenej 600 strán! Prelistovala som si ju a nemala žiadne obrázky. To ako mám stihnúť?!

Odrazu som pred sebou uvidela svietiacu guľu, veľkú asi ako oja ruka. Dotkla som sa jej a zrazu som sa zobudila vo svojej milovanej vyhriatej posteli. Odrazu som zacítila úžasnú vôňu a došlo mi, že mama robí moje obľúbené raňajky. Volské oká so slaninkou! Mňam! Už som sa tešila, ako všetkým porozprávam o tom podivuhodnom sne.

BF

Strašidelný sen

Môj sen sa začal ako obyčajný sen, ale zasa taký obyčajný nebol.

Môj sen sa začal ako vždy, jazdil som po horách s terénnym autom. Bol som veľmi spokojný, ale zrazu sa hory stratili a ja som padal a padal a padal. Dopadol som na náš dvor, no doma nikto nebol. Ani Dorotka, ani mama, ani otec, dokonca ani mačky. Okolo nášho domu bol nekonečne dlhý a nekonečne vysoký mrežovitý plot. Bez varovania sa zo studne vynorila čierna tmavá postava ako temno v jeho očiach. Postava ma začala po dome naháňať. Utekal som, čo najrýchlejšie som vedel. Utekal som po celom dome, no v kuchyni som zastal. Uvedomil som si, že je to iba sen. „Nič sa mi predsa nemôže stať,“ uvedomil som si. Temná postava preletela stropom a schmatla ma. Niesla ma hore schodmi na druhé poschodie nášho domu. V tej chvíli som sa neskutocne bál, myslel som si, že sa od strachu pocikám. Postava sa hlasito zasmiala a prehodila ma cez zábradlie. Ja som padal dolu a dolu, nižšie a nižšie.

A toto bol môj strašidelný sen. Od toho sna sa bojím zaspáť, lebo čo keď ma zasa tá tmavá postava schmatne a prehodí ma cez zábradlie?

AN

Neuveriteľný sen

Bol to jeden z tých teplých letných večerov. Slnko už zapadlo, nuž som sa pobral spať. No to som ešte netušil, čo sa mi vo sne prihodí.

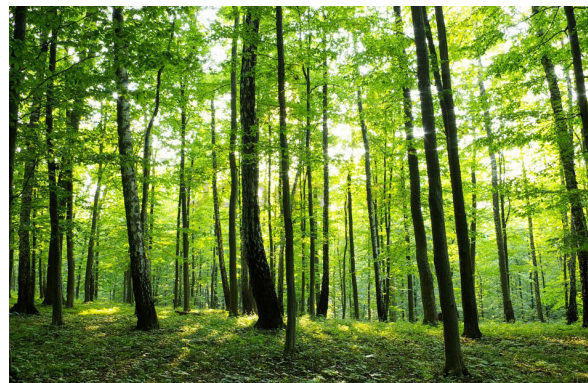
S tým, že niečo s mi snívať bude som rátal, dokonca aj s tým, že to bude niečo bláznivé. No ako to už v lete býva, aj po západe slnka je ešte vždy svetlo, tak aj napriek mojej usilovnosti zaspáť, sa mi to stále nedarilo. Už som sa chcel zdvihnúť z postele, že si pozriem nejaký film, no v tom som už od únavy zaspal.

Zobudil som sa niekde, ani sám neviem kde. Bola tam tma a podľa môjho úsudku, som bol niekde v lese, pretože som počul šuchotanie listov vo vetre. Inak tu bolo ticho. Úplné ticho. Vtom som zaspal znovu.

Už len to, že som zaspal v sne, mi prišlo dosť čudné... No tu sa zrazu zobudím už v ozajstnom lese, v takom, kde šuchocú listy stromov, spievajú vtáky, tam niekde v diaľke sú počuť divé zvery a čľapotanie potôčika počujem tiež. Tak som sa len na chvíľu započúval do tohto krásneho lesného orchestra, dokiaľ ma neprerušilo hlasné trúbenie. Zrazu všetko stíchlo.

A tu sa predomnou objavil človek. Či to bol človek, som si istý úplne nebol, pretože mal hlavu s dlhými vlasmi a pomaľovanou tvárou, ale telo s rukami a nohami som nejak nemohol nájsť. No neriešil som to. Spýtal som sa: „Kde to som?“ Nepočítal som s tým, že by mi rozumel. No na moje prekvapenie mi pravdepodobne rozumel a odpovedal: „Ja som Xelipothecitus a ty si v mojom lese, človeče!“ „Nechcem mať žiadne problémy!“ zvolal som na neho a hneď som bral nohy na plecia. Nič podobné sa mi v živote nikdy nestalo. Bol som vystrašený a zároveň som cítil hnev, mal som z toho celého zmiešané pocity. Tu som narazil do konára a zobudil som sa v posteli. Celý spotený.

Ku koncu som bol rád, že to bolo celé len zlý sen.

MK

Moje najkrajšie leto

Keď som bola malá, vždy som snívala o tom, že raz pôjdem s rodinnou k moru a vyskúšam, aké je to surfovať na vlnách alebo možno uvidím delfínov. A toto leto sa mi to konečne splnilo.

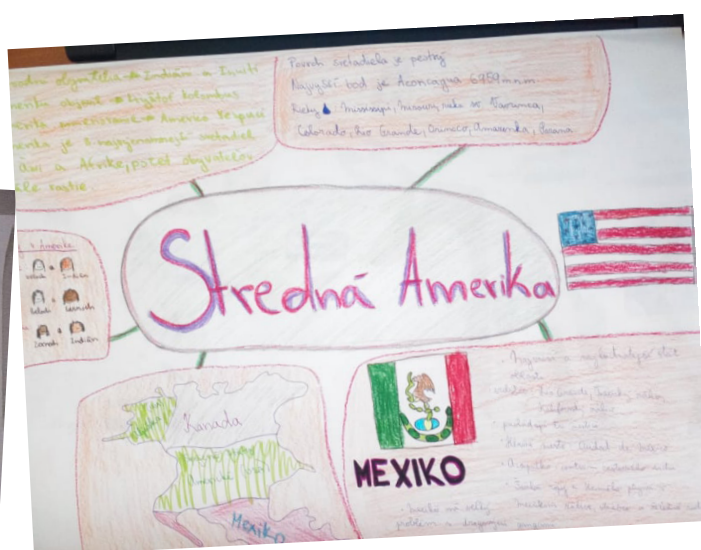
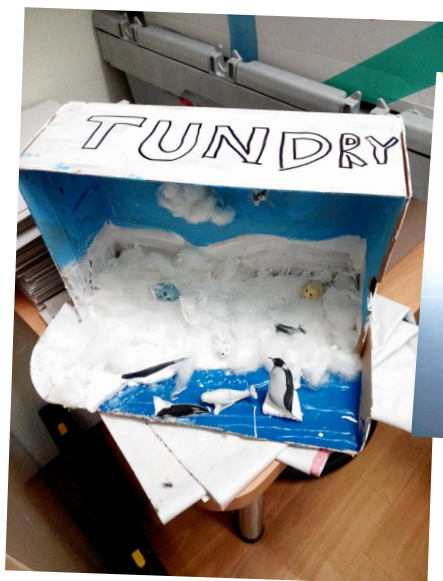
Začali sa letné prázdniny a ja som celá nadšená utekala domov s vysvedčením v ruke. Hneď ako som prišla, mama mi prezradila, že nás všetkých čaká veľké prekvapenie. Nevedeli sme sa dočkať, a preto sme stále vyzvedali: „Mami, čo to je za prekvapenie?“ No mama nám nepovedala ani slovo, a tak nám neostávalo nič iné, ako len čakať. Na druhý deň som sa zobudila veľmi skoro. Mamu som našla ako vyberá zo skrine oblečenie a balí ho do kufrov. Mala som veľa otázok, ale nechcela som pokaziť prekvapenie, a tak som sa tvárila, že ešte spím. Ocitla som sa na letisku a vtedy mi to došlo. Ideme k moru! Keď sme prišli, more bolo krásne. Od ďalšieho dna som nič iné nerobila, len som sa kúpala v mori. Otec s mamou mi zaplatili kurz surfovania a výletnú loď. Bolo to úžasné! Stalo sa to presne tak, ako som si to predstavovala a videli sme aj delfíny.

Myslím si, že toto bolo úplne najkrajšie leto aké som zažila a zážitky z neho si budem pamätať navždy.

ZB

Naše projekty

Redakčná rada:
žiaci SZŠ Skalica

Koordinátor: Mgr. Lucia Vrbňáková